

El cor obert de Déu: misericòrdia i apostolat

Quan rebutja la temptació de sotmetre els regnes de la terra, Jesús deixa entreveure com és el seu domini de la història. Tot i que als ulls humans pugui semblar una ingenuïtat, Déu regna amb la seva misericòrdia. I així vol que els seus enviats, els cristians, el fem present al món.

29/12/2017

«El meu regne no és d'aquest món», respon Jesús, quan Pilat li pregunta sobre les acusacions del Sanedrí. Ell és rei, però no com diuen *rei* els homes: «Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. Però la meva reialesa no és d'aquí».[1]

Poques hores abans, a Getsemaní, havia parlat en termes semblants a Pere, per fer-li embeinar l'espasa: «Et penses que no puc demanar ajut al meu Pare? Ara mateix m'enviaria més de dotze legions d'àngels?».[2]

No és amb la força de les armes dels homes que Déu irromp al món, sinó amb l'«espasa de dos talls» de la seva Paraula, que «discerneix les intencions i els pensaments del cor».

[3] Jesús «no combat per consolidar un espai de poder. Si trenca tanques i qüestiona seguretats és per obrir una bretxa al torrent de la Misericòrdia que, amb el Pare i l'Esperit, vol vessar sobre la terra. Una Misericòrdia que procedeix de bé en

millor; anuncia i porta quelcom de nou: cura, allibera i proclama l'any de gràcia del Senyor».[4]

Déu mira el cor

«En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món, *ego vici mundum*».[5] Des del cenacle, l'oració sacerdotal de Jesús conforta els deixebles de tots els temps: el Senyor venç, fins i tot quan l'anunci de l'Evangelí troba grans dificultats, fins al punt de semblar que la causa de Déu fracassarà. *Christus vincit*, però segons un disseny que no respon a la lògica del poder humà: «Les meves intencions no són les vostres, i els vostres camins no són els meus».[6]

«Et donaré tota l'autoritat i la glòria d'aquests reialmes: me l'han confiada a mi, i jo la dono a qui vull».[7] Quan el dimoni va mostrar a Jesús totes les nacions de la terra, no li oferí tant de luxe ni possessions

com la submissió dels homes a la seva voluntat, a través d'un control mundà. El diable desfigura la promesa del Pare al Fill, que recull el salm II: «Demana-m'ho, i et daré els pobles per herència»;[8] la mundanitzza: li proposa una redempció sense sofriment. Però «Jesús té ben clar que no és el poder mundà el que salva el món, sinó el poder de la creu, de la humilitat, de l'amor».[9]

En rebutjar aquesta temptació, i traçar aquest mateix camí per a tots els cristians, Jesús deixa entreveure com és el seu domini de la història, malgrat que als ulls humans pugui semblar neciesa: Déu regna amb la seva misericòrdia. Si el seu regne no és d'aquest món, tampoc no ho és la seva misericòrdia; però precisament per això, perquè neix «del cel»[10], el pot abraçar i salvar.

«L'home veu l'aparença, el Senyor veu el fons del cor».[11] Déu no sabia què ha de fer amb una submissió formal, externa, però buida. Ell busca cada home, truca a la porta de cadascú:[12] «Confia en mi, fill meu, mira de bon grat el meu exemple».[13] Així és el domini de Déu, que venç perquè aconseguix desarmar-nos; venç, no perquè reprimeix les nostres ànsies de felicitat, sinó perquè ens fa veure que aquestes ànsies, sense Ell, són una via morta.

«Com més els crides, més se te'n van», es lamenta el Senyor a través del profeta Osees.[14] Però encara que els homes ens puguem resistir a les crides de Déu, els cristians sabem que al final, per poc que deixem una escletxa a la porta de l'ànima, Déu s'obre camí en la nostra vida, i ens rendim davant del seu amor incansable: la seva és «una Misericòrdia en camí, una

Misericòrdia que cada dia busca la manera de fer un pas endavant, una passeta més enllà, avançant per les terres de ningú, en les quals regnaven la indiferència i la violència».[15] Per això l'apostolat, que neix de la fe, desborda serenitat: «No es tracta de campanyes negatives, ni de ser anti-res. Al contrari: viure d'afirmació, plens d'optimisme, amb joventut, alegria i pau».[16]

Estimar amb l'amor de Déu

«En veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor».[17] La mirada de Déu sobre les ànimes no és una mirada angoixada, sinó compassiva: vol arribar a tothom, a través dels seus fills. «I l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors»:[18] Ell ens fa viure

immersos en aquest amor diví, que és el clima vital, l'ambient familiar en el qual Déu ens vol introduir, ja ara a la terra i, després, per tota l'eternitat. «El nostre amor —diu sant Josepmaria— no es confon amb una disposició sentimental, ni tampoc amb la simple companyonia, ni amb l'afany no gaire clar d'ajudar els altres per demostrar-nos a nosaltres mateixos que som superiors. És conviure amb el proïme, venerar (...) la imatge de Déu que hi ha en cada home, procurant que ell també la contempli, perquè sàpiga adreçar-se a Crist».[19] Es tracta, doncs, de deixar que Déu, que viu en mi, estimi a través de mi: estimar amb l'amor de Déu.

«L'Amor... bé val un amor!».[20] En aquestes paraules que assaboria sant Josepmaria, es miren el cor infinit de Déu i el cor dels homes, petit però capaç d'eixamplar-se per emprendre coses grans. L'amor de Déu bé val

l'amor d'una vida dedicada a omplir-se d'Ell i a repartir la seva misericòrdia a mans plenes. És aquesta una crida per a magnànims, una invitació a emprendre un vol alt, amagat la majoria de les vegades en la trama prosaica de la vida de tots els dies. «Tenir un cor misericordiós no significa tenir un cor feble. Qui vol ser misericordiós necessita un cor fort, ferm, tancat al temptador, però obert a Déu. Un cor que es deixi impregnar per l'Esperit i guiar pels camins de l'amor que ens porten als germans i germanes. En definitiva, un cor pobre, que coneix les seves pròpies pobreses i ho dona tot per l'altre».[21]

Treure's les sandàlies davant de la terra de l'altre

Un cor pobre no és un pobre cor. Qui «coneix les seves pròpies pobreses» és capaç d'omplir-se de la riquesa de l'amor de Déu. «El Déu que

comparteix les nostres amargors, el Déu que s'ha fet home per portar la nostra creu, vol transformar el nostre cor de pedra i cridar-nos a compartir també el sofriment dels altres; vol donar-nos un “cor de carn” (...) que senti compassió i ens porti a l'amor que cura i socorre».[22] Ens posarem llavors al costat de cadascú, no només com qui té moltes coses per ensenyar, sinó també com qui té moltes coses per aprendre. Com més capaços siguem de rebre dels altres, més brillantor adquirirà tot el que Déu ha posat a la nostra ànima. És el cor el que parla de veritat al cor — *cor ad cor loquitur*—, com va percebre agudament el beat John Henry Newman:[23] qui es treu «les sandàlies davant la terra sagrada de l'altre», [24] qui es deixa sorprendre per ell, pot llavors ajudar-lo de veritat. «Si veus un amic o una amiga que ha relliscat en la vida i ha caigut, ofereix-li la mà, però ofereix-li la mà amb dignitat. Posa't al costat d'ell, al

costat d'ella, escolta'l (...). Deixa'l parlar, deixa'l que t'expliqui, i llavors, de mica en mica, t'anirà estenent la mà, i tu l'ajudaràs en nom de Jesucrist. Però de cop li comences a predicar, i li insisteixes constantment, pobret, el deixaràs pitjor de com estava».[25]

Avui dia un cristià es troba amb persones en les situacions més diverses. Si de veritat s'apropa a l'altre amb el cor obert, podrà deixar en la seva ànima una part de «la pau de Déu, que sobrepassa tot el que podem entendre»;[26] i, cadascú a la seva manera, li deixarà també una empremta en l'ànima. De vegades es tractarà de cristians que no han practicat mai la fe, que la van abandonar poc després de la primera comunió; o que, potser després d'anys de pràctica religiosa i fins i tot de fervor, han sucumbit a les sol·licitacions de la comoditat, del relativisme, de la tebiesa. D'altres

vegades, es tractarà de persones que no han sentit mai parlar de Déu en una conversa de tu a tu. Alguns potser a l'inici es mostraran reticents, perquè creuen que s'han de defensar d'una invasió de la seva llibertat. La nostra serenitat de fills de Déu serà llavors, com sempre, la millor arma: «Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop».[27] La misericòrdia de Déu ens portarà a acollir tothom, com Jesús;[28] i, també com Jesús, a deixar-nos acollir per tothom,[29] a estar amb la gent; a fer-nos càrrec de les seves perplexitats, sense passar per sobre dels problemes; a esforçar-nos per obrir-los horitzons, partint del lloc en què es troben; a exigir-los amb decisió però amb suavitat, sense deixar d'estendre'ls la mà.

«L'església, unida a Crist, neix d'un Cor ferit. D'aquest Cor, obert de bat a

bat, ens és transmesa la vida».[30]
Tot apostolat autèntic és també sempre apostolat de la confessió: ajudar els altres a experimentar el desbordar-se de la misericòrdia de Déu, que ens espera com el pare del fill pròdig, desitjós de fer-nos l'abraçada paternal que ens purifica i ens permet tornar a mirar-lo a la cara a Ell i els altres. «Si t'allunyes d'Ell per qualsevol motiu, reacciona amb la humilitat de començar i de tornar-hi; de fer de fill pròdig cada jornada, fins i tot repetidament en les vint-i-quatre hores del dia; d'ajustar el teu cor contrit en la Confessió, veritable miracle de l'Amor de Déu. En aquest Sagrament meravellós, el Senyor et neteja l'ànima i t'inunda d'alegria i de força perquè no defalleixis en la lluita, i perquè retornis sense cansament a Déu, ni que tot et sembli fosc. A més, la Mare de Déu, que és també Mare nostra, et protegeix amb la seva sol·licitud

maternal, i et consolida en les teves petjades».[31]

Podria semblar superflu dir-ho, però sabem que no ho és: els predilectes de la misericòrdia de Déu són els nostres germans en la fe. «Perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu».[32]

El nostre primer apostolat és a casa nostra, i entre els que formen la casa de Déu que és l'Església. El nostre zel per les ànimes seria una ficció si el nostre cor fos insensible als altres cristians. Déu vol que rebin molt d'amor, per poder-lo donar al seu torn. Per això cal sobreposar-se, per exemple, a l'acostumament que de vegades es produeix en la convivència amb les persones més properes, a les distàncies que es creen quan només ens guiem per la nostra afinitat natural, o a les petites tensions del dia a dia. «Dels primers seguidors de Crist s'afirmava: mireu com s'estimen! Es pot dir el mateix

de tu, de mi, a tota hora?».[33] Molt n'espera Déu, de l'amor fratern dels cristians, perquè el torrent de la seva Misericòrdia[34] s'obri camí entre els homes, perquè, amb la força de l'Esperit, el món conegui que el Pare va enviar el seu Fill i ens va estimar com a Ell.[35]

Carles Ayxelá

[1] *Jn* 18, 36.

[2] *Mt* 26, 53.

[3] *Jn* 4, 12.

[4] Francesc, Homilia, 24-III-2016.

[5] *Jn* 16, 33.

[6] *Is* 55, 8.

[7] *Lc* 4, 5-6.

[8] *Sl* 2, 8.

[9] Benet XVI, Audiència, 13-III-2013.

[10] *Lc* 1, 78.

[11] *1 S* 16, 7.

[12] Cf. *Ap* 3, 20.

[13] *Pr* 23, 26.

[14] *Os* 11, 2.

[15] Francesc, Homilia, 24-III-2016.

[16] Sant Josepmaria, *Solc*, 864.

[17] *Mt* 9, 36.

[18] *Rm* 5, 5.

[19] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
n. 230.

[20] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 171.

[21] Francesc, Missatge per a la
Quaresma, 4-X-2014.

[22] Card. Joseph Ratzinger, Presentació del *Via Crucis*, 25-III-2005.

[23] Es tracta del lema que el beat va escollir quan va ser nomenat cardenal.

[24] Francesc, Ex. Ap. *Evangelii Gaudium*, 24-XI-2013, 169

[25] Francesc, Discurs, 16-II-2016.

[26] *Fl* 4, 7.

[27] *Fl* 4, 4-5.

[28] Cf. *Mt* 9, 10-1; *Jn* 4, 7 s.

[29] Cf. *Lc* 7, 36; 19, 6-7.

[30] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 169.

[31] *Amics de Déu*, n. 214.

[32] 1 *Jn* 4, 20.

[33] *Solc*, n. 921.

[34] Cf. Francesc, Homilia, 24-III-2016.

[35] Cf. *Jn* 17, 23.

Copyright © www.opusdei.org

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/el-cor-obert-de-
deu-misericordia-i-apostolat/](https://opusdei.org/ca/article/el-cor-obert-de-deu-misericordia-i-apostolat/)
(28/03/2025)